Tina Caspariová

Poník Větrník

Potlesk pro Bily a Větrníka

Poník Větrník

Potlesk pro Bily a Větrníka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Tina Caspariová

Poník Větrník 4. Potlesk pro Bily a Větrníka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Tina Caspariová

Poník Větrník

Potlesk pro Bily a Větrníka

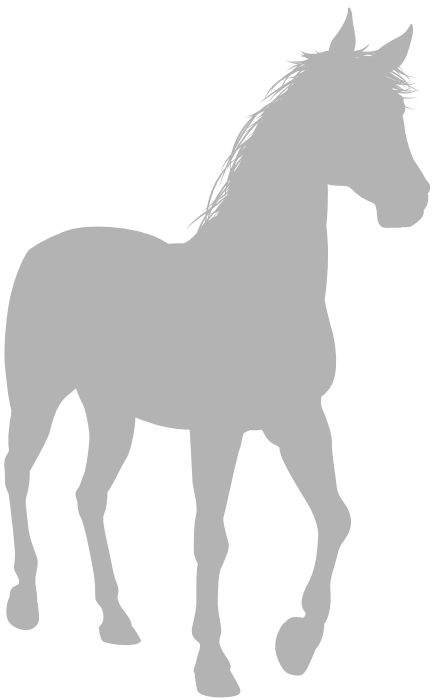

EGMONT

Original title: *Bille und Zottel Bd. 04 – Applaus für Bille und Zottel*
© Schneiderbuch in der Verlagsgruppe HarperCollins Deutschland GmbH, Hamburg
Coverdesign: Guter Punkt, Munich, www.guter-punkt.de
Images: Image above: © yulkapopkova / istock
Image below: © llaszlo / shutterstock
Translation © Jana Olivová, 2022

Vydalo nakladatelství EGMONT
v Praze roku 2022 ve společnosti Albatros Media a.s.
se sídlem 5. května 1746/22, Praha 4
Překlad Jana Olivová
Číslo publikace 38061
Odpovědná redaktorka Tereza Nováková Tomášková
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.
První vydání
ISBN tištěné verze 978-80-252-5009-9
ISBN e-knihy 978-80-252-5194-2 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-252-5195-9 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-252-5193-5 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

Jaro ve Velkém Dvoře

„Vůbec by mě nepřekvapilo, kdybych usnula na místě." Bily zavře oči a protáhne se jako ospalá kočka. Větrník, kterému nechala povolenou uzdu, má sklopenou hlavu a z rezavo-bílé strakaté srsti mu po dlouhé cestě stoupají obláčky páry.

„Já už mám delší chvíli podezření, že vy dva chrníte," zavolá Simon, který jede za Bily. „Když se na vás tak dívám, mám dojem, že vidím mulu s pytlem mouky na zádech."

„Já jsem taky totálně unavená," hájí Betty svoji kamarádku, zatímco si rukávy svetru, který si přehodila kolem pasu, utahuje do pevného uzlu. „Tahle nezvyklá vedra člověka úplně vyřídí."

Popožene svoji drobnou klisnu, která se zafrkáním popoběhne pár kroků, než se zařadí po bok Větrníkovi.

„A odkud se berou ta hejna much?"

Florian zlostně rozhání oblaka hmyzu, která mu tančí před zpoceným obličejem. Zdá se, že i mouchy vylákalo náhlé teplo ven.

„Přichází jaro," usoudí Bily. „Jen je nech. Co máš proti mouchám?"

„Nechutnají mi."

„Tak zavři pusu!"

Když Bleška ve vyjeté koleji polní cesty uklouzne a zaškobrtne, Simon klisnu poplácá na uklidnění po krku. „Jsi unavená, viď? Neboj, už tam skoro budeme."

„Vy jste ale banda bab. Nic nevydržíte. Tomu fakt nerozumím." Daniel se s despektem podívá na svého bratra a pak pobídne Asterixe. Jeho kůň povyskočí a rozeběhne se.

Bily se na něj se smíchem otočí.

„Jen se nedělej, Danieli. Jsi stejně vyřízený jako my. Pročpak jsi jel celou dobu jako poslední? Kdyby si to Asterix nakráčel do nejbližší ohrady a tam se uložil ke spánku, ani by sis toho nevšiml. Skulil by ses vedle něj do trávy a spokojeně si pochrupoval, to bych se vsadila."

„Já? Já jsem úplně svěží," brání se Daniel a jen s obtížemi potlačí zívnutí. „Jel jsem vzadu jen proto, abych dal pozor, že se nikdo z vás neztratí. To má člověk z toho, že vás jednou vytáhne na výlet k moři – ještě nejsme na cestě ani tři hodiny, a vy už jste totálně mrtví."

„Čemu tady říkáš výlet?" reptá Florian. „Táhnul jsi nás podél celého pobřeží tam a zpátky, a to ve cvalu. Bongo už si zakopává o vlastní nohy, tak ho to vyřídilo."

„Však mu trocha námahy neublíží," odpoví nevzrušeně Daniel. „Beztak je pěkně tlustý. Stejně jako ty."

„Opři se do toho, kamaráde," zašeptá Florian svému malému podsaditému vraníkovi do ucha. „Ukaž tomu vejtahovi, co je v tobě."

Ale Bongo mu tohle potěšení nedopřeje. Zafrká a zatřese hlavou na znamení toho, že ho má Florian nechat na pokoji a radši na něj ani nemluvit. Bongo teď myslí jen na stáj a pořádně hluboký džber, až po okraj naplněný čerstvou studenou vodou.

Bily zamrká a zavře oči. Pak se předkloní a položí si hlavu na Větrníkův krk, prsty přitom něžně probírá poníkovu hřívu.

„Nebudeš se na nás zlobit, když ti dnes nebudeme dělat čestný doprovod až do Velkého Dvora, ale pojedeme rovnou na Peershof?" zavolá za ní Simon.

„Já? Jak jsi na to přišel? To je jasné, že se s tak unavenými koňmi vrátíte nejrychlejší cestou domů," odpoví Bily. „Bojíš se snad, že se ztratím?"

„Náš Simon je dobře vychovaný mladý muž," popíchne bratra Daniel. „Vždycky nápomocný dámám – i třináctiletým žábám, ze kterých jednou dámy budou."

„Někdo musí zachraňovat rodinnou čest. Buďte rádi, že ho máte, jinak byste na tom byli pěkně bídně," zastane se bratrance Betty. „Měj se, Bily, pak ti zavolám, abychom si porovnaly úkol z matiky. Pár cvičení jsem vůbec nepochopila."

„Ok, tak zatím. Dobře dojeďte."

Bily mává kamarádům, dokud nezmizí za ohybem cesty. Jak sebevědomě a samozřejmě jede Betty mezi svými bratranci. Bylo to přesně před půlrokem, kdy se přestěhovala na Peershof – bledá, nezdravá kráska, jako bytost z jiného světa, poznamenaná těžkou nehodou, která stála život její rodiče. Ani bratři Henrichovi, ani Bily nebyli právě nadšení z úkolu pomáhat Betty při startu do nového života.

Bily se zdá, že od jejich prvního setkání neuběhly měsíce, ale roky. Během toho krátkého času se ona, Betty i tři bratři stali nerozlučnými přáteli.

„To je stejně vaše zásluha," řekne Bily láskyplně Větrníkovi. „Vaše, a naší šílené lásky k vám čtyřnožcům. Tak pojď, už je pomalu čas k večeři."

Tohle prohlášení přiměje Větrníka pustit se do lehkého klusu, a brzy už se před nimi objeví známé hospodářské budovy Velkého Dvora, zalité večerním světlem.

Ale proč jsou koně ještě na pastvinách? Vždyť už je hrozně pozdě! Bily zauvažuje, jestli by je neměla rovnou nahnat dolů do stáje – alespoň klisny. Ale možná měl starý Petersen nějaký důvod, proč je

nechal venku, a Bilyin svévolný zásah by ho rozzlobil. Ačkoli Petersen rozhodně nebyl typ, který by se snadno rozčílil. No, každopádně bude lepší, když se Bily nejdřív podívá do stájí.

Vysoké buky a kaštany v parku, které tvoří ochranný kruh kolem bílých budov statku, září ve večerním světle. Vzduchem se nese ptačí štěbetání, voní to tu po vlhké trávě, květinách a hnoji z polí – přesně ta směs, která Bily naplňuje radostí až k zbláznění. Radostí z toho, že konečně přichází jaro a že ona si ho může užívat tady, na venkově, s koňmi – a ne někde ve městě, na šedých ulicích mezi paneláky.

Na statku je ticho. Skoro to vypadá, jako by snad už všichni spali. Zvuk Větrníkových kopyt se ve večerním tichu nepřirozeně rozléhá. Co se tady děje? Koně jsou pořád venku – a na dvoře ani jeden člověk?

Bily seskočí ze sedla a vede Větrníka za uzdu do stáje. Větrník se chce hned vrhnout k vědru s vodou a Bily má co dělat, aby ho udržela v klidu a mohla ho odsedlat.

„Pomalu, ty můj chlapče, ne tak zhurta. Musíš ještě chviličku vydržet."

Uváže poníka za ohlávku v uličce a začne jeho zpocenou srst drhnout čistou slámou.

Větrník ji netrpělivě nechá, aby proceduru dokončila, a za odměnu dostane vědro vody, které Bily starostlivě přikryje chomáčem sena, aby svému miláčkovi zabránila ve zběsilém pití. Něžně ho hladí po hřbetě, zatímco Větrník tlamou zlostně odsunuje překážející stébla.

„Nezlob se, břicháčku. Takhle je to pro tebe lepší, věř mi. Kdybys pil moc rychle, mohlo by ti to uškodit…"

Najednou Bily povyskočí. Z bočního křídla stájí se ozval hluboký sten. Sten, který mohl znamenat pouze jediné. A mohl vycházet

jen z jednoho boxu, protože všichni ostatní koně byli ještě venku ve výběhu.

Bily nechá Větrníka na místě a po špičkách se vydá uličkou. Teď už slyší i hlasy, tiché a uklidňující, ve kterých zaznívá úleva.

Před dveřmi do boxu přešlapuje Karel. Mávne na ni a varovně si položí prst na rty. Za ním stojí všichni ostatní – starý Petersen, Hugo (Petersenův pomocník a Karlův starší bratr) a pan Tiedjen, Bilyin učitel a idol, kterému Velký Dvůr patří. V boxu klečí vedle klisny Jacarandy doktor Dörfler a drží hlavičku maličkého hříbátka, které před ním leží ve slámě.

„Tak to nakonec dobře dopadlo," mumlá si. „Je to hřebeček."

Bily se vytáhne na špičky. Pan Tiedjen zachytí její tázavý pohled.

„Jo, propásla jsi pěkné drama. Ale buď ráda – my všichni jsme z toho pěkně vyřízení." Pan Tiedjen si přejede hřbetem ruky po čele a tiše vycouvá z boxu, následován Petersenem, Hugem a Karlem. „Necháme doktora Dörflera s těmi dvěma samotného. Teď už nás nepotřebuje."

„Předčasný porod, že?" zeptá se Bily tiše.

„Jo, jo, děsivý příběh. Vylekala ji rána, uklouzla a nešťastně upadla. Už jsme ani nedoufali, že hříbě přežije."

„Rána? To ty hloupé stíhačky, taky jsme je slyšeli. Bongo se z nich málem zbláznil."

„Klisna byla úplně mimo sebe. Naštěstí jsem byl zrovna poblíž a doktor Dörfler přijel během pár minut," informuje ji pan Tiedjen.

Doktor Dörfler zatím opatrně čistí nozdry a tlamičku hříběte od hlenu a otírá jeho droboučké tělo suchým ručníkem, protože Jacaranda je ještě moc slabá na to, aby se mohla o svoje malé postarat.

Starý Petersen a Hugo začnou připravovat prostornější box, aby mohli klisnu i s hříbětem přestěhovat, jakmile budou oba

na nohách. Pan Tiedjen se vrátí k boxu, ve kterém leží vyčerpaná klisna, a bedlivě sleduje veterináře, který hříběti právě podává injekci.

„Myslím, že už si nemusíš dělat starosti," řekne doktor Dörfler. „Ten drobeček je sice ještě trochu slabý, ale má dobrou náturu a je silně stavěný. Při odpovídající péči vyroste bez následků."

Jacaranda zvedne hlavu a začne novorozeně očichávat. Doktor Dörfler ustoupí zpátky.

„Nechme je teď samotné, budu je pozorovat zvenčí. Ještě tu každopádně zůstanu – dokud si nebudeme jistí, že je všechno v pořádku a že Jacaranda hříbě přijala."

„Pomůžeš mi zahnat koně?"

Karel potichu přistoupil k Bily, která stále ještě fascinovaně hledí do Jacarandina boxu.

„Jasně, pojďme. Čím míň lidí se bude kolem motat, tím líp pro ně oba," řekne Bily a s těžkým srdcem odtrhne zrak od droboučkého a heboučkého hříběcího mláďátka. „Je úplně černé, všimnul sis? Jestlipak to tak zůstane – nebo jestli bude taky šiml?"

„Hlavní je, aby bylo zdravé a dobře rostlo," míní Karel s pokrčením ramen. Na jeho obličeji je vidět, že i jeho uplynulé hodiny pěkně sebraly. Sice se o koně moc nezajímal a ve stájích vypomáhal jen proto, aby si něco vydělal, ale tenhle dramatický porod malého hříbátka se mu dostal pořádně pod kůži. „Víš ty co?" řekne zamyšleně směrem k Bily. „Myslím, že ho adoptuju. Bude to můj svěřenec. Ty máš přece Sindibáda."

„Sindibáda… Ježišmarjá, úplně bych zase zapomněla na ty ostatní. Už je nejvyšší čas, abychom pro ně došli. Pojď!"

Bily zavede Větrníka do boxu a vyrazí s Karlem k ohradě přivést ostatní koně. Potom pomůže Hugovi a Petersenovi s krmením